

snart vil komme til den Erkjendelse, at denne Reserverescadron er haade ynskelig og nødvendig, og det er ogsaa min Overbeviisning, at man i Tidens Løb vil komme til at erstatte den afgaaede Escadron, som i dette Dieblif er en Reserverescadron, med en virkelig Escadron, der staaer til Tjeneste. Men det er allerede omtalt, og det Forslag, der her er fremsat, gjør det ikke umuligt, naar Trangen viser sig, at komme til en Forbedring i saa Henseende. Jeg kan derfor godt stemme for Ændringsforslaget i dette Dieblif.

N. C. Hansen: Jeg skal ikke opholde mig ved ret mange af de stillede Ændringsforslag, da jeg derved kun vilde komme til at gjentage, hvad der allerede er sagt og atter sagt af ærede foregaaende Talere. Jeg har heller ikke den Tro, at Udtalelser her ville kunne forandre Noget i Thingets Beslutninger i denne Henseende; thi det staaer vistnok Enhver klart, hvorledes han vil stemme i de omhandlede Spørgsmaal. Jeg skal derfor ganske forbigaae de besynderlige Ytringer, vi hørte af den ærede sidste Taler — og jeg troer af en Taler til —, om at de ville stemme for Forskielser, men tilsidst muligt komme til det Resultat at maatte stemme imod Loven, fordi den var for dyr. — Det er kun med Hensyn til et enkelt Punkt, at jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger, nemlig med Hensyn til det under Litra f. til § 16 stillede Forslag, og navnlig den sidste Deel deraf, som gaaer ud paa, at der istedetfor Ordene „Ordensfølgen . . . Lodtrækning“ skal sættes: „Til at forblive til fortsat Tjeneste udtages forlods de Menige, der ikke have opnaaet tilstrækkelig Uddannelse. Ordensfølgen mellem de øvrige Menige, der forblive, og dem, der hjemsendes, bestemmes ved Lodtrækning“. Jeg troer, at dette er en meget farlig Bestemmelse at komme ind paa. Jeg kan godt forstaae, at det er den ærede Minister meget om at gjøre at faae Folkene uddannede saa godt, som det er muligt, og at det navnlig gjælder om at faae de Svage uddannede tilbørligt,

men jeg frygter meget for, at det ikke vil kunne opnaaes ved Bestemmelsen i det foreliggende Ændringsforslag. Vi maae huske paa, at det, at see en Soldat i hans Skoleliv, ikke er det Samme som at see ham paa Feltfod, men det er en Paradesoldat, og man vil derfor komme til at dømmes efter, hvem der kan gjøre bedst Paradetjeneste. Den, som gjør dette bedst, skal have Lov til at gaae hjem før de Andre; men det er meget muligt, at mange af dem, der ere mere kluntede, kunne være bedre Soldater i Felten end de, der kunne gjøre bedre Honneur. — En anden Ting, jeg ogsaa frygter for, er, at denne Bestemmelse vil give Anledning til et Bestiuffelseshystem; thi det vil godt kunne tænkes muligt, at man vil bruge Omveie for at opnaae en Frihed, som man muligviis ellers ikke vilde kunne opnaae, og selv om det ikke i Virkeligheden steer, kan den Tanke let komme tilstede, at Denne eller Hiin kan have brugt en saadan Fremgangsmaade for at faae sin Frihed. Det er ikke sagt, at det vil finde Sted; men Tanken om, at det kan finde Sted og mulig har fundet Sted, anseer jeg for meget farlig. Jeg maa derfor bestemt fraraade det høie Thing at stemme for dette Ændringsforslag. De øvrige Forslag skal jeg ikke opholde mig ved.

N. Hansen: Det, der har bevæget mig til at udbejde mig Ordet, var den høitæredede Krigsministers varme Forsvar for det Punkt, som nys blev omtalt af den ærede sidste Taler. Ogsaa jeg hører til dem, der meget vilde ønske, at denne Bestemmelse blev udstemt. Den høitæredede Krigsminister ansørte, at det ikke vilde være vansteligst her at danne en Adskillelse mellem de Flinkeste og de mindre Flinke, og deri kan jeg være meget enig med ham; men Spørgsmaalet bliver jo i dette Tilfælde, hvilken Deel af Soldatens Gjerning man vil bedømme, og dette synes jeg nærmest vil blive overladt til vedkommende Skoleofficere. Sætter man f. Ex. Soldatens Færdighed i Skydning, eller sætter man hans Dygtighed til at ma-